

Αθλητική Ζωή

Η ΠΑΝΑΧΑΪΚΗ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΙΣ ΚΟΡΙΝΘΟΝ

"ΠΑΤΡΑΙ", - ΠΑΝΑΓΙΑΛΕΙΟΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΩΝ ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΜΠΑΣΚΕΤ

Δυσκόλυν εκτός εδρας αγώνων δίδει την Κυριακή η Παναχαϊκή για το πρωτάθλημα της Β' Εθνικής. Στην Κόρινθο θα αντιμετωπίσει το τοπικό ισχυρό συγκρότημα «Κόρινθος», που τελευταία με τα «Αποτέλεματά του, αποδεικνύεται ότι έχει «μονταρέ» αξιόλογη ενδεκάδα, με πολλές απαιτήσεις. Ένικες καθαρά την Παναχαϊκή με 4-1 και τον «Εθνικό» Αστέρη, στην Αθήνα, με 1-0 τέρματα.

Συνεπώς, το παιχνίδι της Κυριακής Κόρινθος — Π. Γ. Ε. θα αποτελέσει έκθεσης και ως εκ τούτου θα πρέπει να το προσέξουν πολύ οι παράγοντες και οι αθλητές του Παντινού συλλόγου. Την ομάδα της Παναχαϊκής στη δύσκολη αυτή συνάντηση θα συνοδεύουν πολλές εκατοντάδες φίλων μας.

Λεπτομέρειες, το πρόγραμμα των μεσημεριανών αγώνων Β' Εθνικής του όμιλου μας έχει ως εξής:

Κόρινθος: Κόρινθος — Παναχαϊκή.
Ρόδος: Διαγόρας — Χολκίδα.
Ιαδάνια: Α. Ο. — Ιωναννίνα.
Καλαμάτα.
Ηράκλειο: Ο. Φ. Η. — Α. Τρόμας.
Αθήνα: Εθνικός Αστέρης — Ατρόμητος Πειραιώς.
Αργινό: Παναγιώτης — Α. Ε. Χανίων.
Λεβαδία: Λεβαδειακός — Ιωνικός.
Σαλαμίνα: Αίας — Φωστήρ.

Στο σύνολό τους, οι Πατρινοί φιλάθλοι θα απευθύνουν την Κυριακή το απόγευμα στο γήπεδο του «Ολυμπιακού» για να παρακολουθήσουν το μοναδικό μάτς της ημέρας, στην πόλη μας, μεταξύ

Πατρινα Ημερονύκτια

ΣΤΑ ΠΙΕΤΑΧΤΑ

Έορτη σήμερα του «Αγίου Ελευθερίου, εορτάζει μετά πάσης θρησκευτικής λαμπρότητας και τάξεως ο Ιερός ναός του Παντοκράτορος.

— Πλήρη πιστών χθες παρηκολούθησαν τον τελεσθέντα Μέγα Έσπερινόν.

— Ως γνωστόν, ο «Αγιος Ελευθερίου» είναι προσηφάσεις των εν έγκυμωσιν εύρισκόμενων γυναικών.

— Παλαιά αίσθητη χθες.

— Τσουχτερό το κρύο και στα όρενα έπεσε καινούργιο χιόνι.

— Οι κυνηγοί έλθουσιν ότι θα πείσουν νέες μπλεκτέρες, μπαλίσες, παπιά και χήνες.

— Έπ' ευκαιρία των έπικειμένων εορτών των Χριστουγέννων, άρχισε και συνεχίζεται ο στολισμός των έπιρυνών των έμπορικών καταστημάτων της πόλεως.

— Μερικά καταστήματα παρουσιάζουν ώραιότατους συνδυασμούς χρωμάτων φωτός και συνόλου.

— Μιά έπιτυχημένη εμφάνιση παρουσιάζει η θήρινα του καταστήματος Ο. Μαζαράκη.

— Είναι έργο ενός έρασιτέχνη διακοσμητή, φοιτητή ανώτατης σχολής των Αθηνών.

— Τα πλαστικά της «Τάπερ-γούρ» (Ρεζάλ) κατακτούν τα γυναικεία νοικοκυριά.

— Είναι πρακτικά και εξυτηρητικά.

— Αύριον θα καταβληθί εις τους υπαλλήλους το δώρον των Χριστουγέννων, μαζί με τον μισθόν του δεύτερου δεκαπεντημέρη.

— Γεγονός που θα δώσει νέα ζωντάνια στην αγορά, μία και αυτή την εποχή παρατηρείται ζωντανή αγωνιστική διάθεση του κοινού σε είδη ένδυσης, υποδημάτων, δώρων κλπ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ μοτοποδηλάτων εις άριστην κατάσταση, κατόχου, εύκαρπας. Πληροφορία κινηματογράφου «Αλλάζω», τπλ. 66-28

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΑ

Έδω κι Έκει

ΥΠΑΡΧΕΙ μία ώραία περιουσία, η οποία θα μπορούσε να αξιοποιηθεί κατά τον καλύτερο τρόπο, από άποψης τουριστικής. Έκείνη του «λαούκου». Στο άραίο φυσικόν περιβάλλον, με την υδατοπύλη, το τοπίον και την θαυμασία θέα προς τον Πατριάκον.

Στην Αθήνα έχουν δημιουργηθεί ψυχολογικές ελπίες και έσοχα κέντρα που εργάζονται θαυμαστικά, μακριά από τον κύκλον των πολυτελών κέντρων και κοσμηκών ταβερνών. Έχουν τζάκι, για το χειμώνα, χωριάτικα ψωμιά, Ελληνικά γήσινα φαγητά και κρασί βαρελίσιο εκλεκτής ποιότητος.

Γιατί να στερηθεί η Πάτρα στον τομέα αυτό;

Είναι και ένα άλλο ακόμα θέμα. Η δημιουργία τέτοιων κέντρων με εύρη χώρο παρκάριασμα, δίνει την ευκαιρία πραγματοποίησης μικροεργασιών και περιπατήσεων στις οικογένειες, για να βρίσκουν τα παιδιά, που είναι κλεισμένα μέσα στα σπίτια, λίγη απλοχάρη και έλευθερο θύριζον να παίξουν, να τρέξουν, να χαρών κ' αυτά, στα παιδιά.

Γιατί τώρα, δυστυχώς, τα παιδιά των πτωχών δεν παίζουν, δεν τρέχουν, δεν μαζώνουν, δεν ξεφορτώνουν, Γινοταίν μαλακά, νωποταίν από φαγητά και γούστους. Τ' αποστερούνται θα τα δούμε ύστερα από μερικά χρόνια.

ΕΙΔΑ ένα φίλο μου να κάθεται στο καφεείο του Σταθμού και να περιμένει... όπως μου είπα... το πέρασμα του τριανού!

Του τριανού του παλαιού. Με τη γέρικη μονιτρομενική μηχανή, που σαν περνεί, ξεφουσιεί με παφλασμό και σαματά και γεμίζει δόλγους την περιοχή με καπνούς.

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΔΙΑΝΥΚΤΕΡΕΥΟΝΤΑ

Κουρλαμιάς Λεων. πλατεία Γεωργίου Α', Σπυριδούλου 'Αν. Γούναρη 37.

— ΣΥΝΤΑΓΑΙ Ι.Κ.Α.

Βαγενά Κλ. Μαϊζώνος 119, Λαδιώτη Κλ. 'Αγ. Νικόλαου 11, Εύαγγελόπουλος 'Αν. Γερμανού 35, Ζουροπούλου Κλ. Μαϊζώνος 100, Κανελλόπουλου Κλ. Γούναρη 55, Κορινθίος Γ. Στ. Βουλαγάρω 35, Καλλιδικάς Κ. Κολοκωτών 46, Κοντογιάννης Γ. Γούναρη 19, Ρηγοπούλου Σπ. Λιτωποπούλου 'Ελ. 'Αγ. 'Ανδρέου 114, Τσιανταρλόπουλος Χρ. Γερμανού 117, Τζουρμάνης Ερ. Γερμανοπούλου 26.

— Όφειλο να σου πώ, ότι δεν πολυκαταλαβαίνω κάτι τέτοια... εύστοχες, που είπα.

— Όμως! Το πέρασμα του παλιού τριανού μου θυμίζει το παλιό κρύο χρόνια, το άπιαστο που μου έκανε τότε! Φάνταζε σαν κάτι το πελώριο, το άπιαστο, το μεγαλοπρεπές. Κατέβαινα με τη μάνα και 'όλας δέξαινα να υποδεχτούμε τον πατέρα που έλπιε σε ταξίδια. Ήταν ο Σταθμός τότε, εκεί πέρα στο μεγάλο έλγην χαμηλή οικοδομή, που κατεβαρίστηκε (Σ. Π. για να γίνη ξενοδοχείο... τον πράσινο Μάρτη). Περιμένα δόλγους οι άνθρωποι του Σταθμού, χαμάδες, αμαξάδες με λαντά, ξενοδοχάδες, αλληλάλη με τα κακώτα τους, κουλουράδες, πασατεμάδες, κόμους και ντυνίσις. Το καμπανάκι χτυπούσε κάθε δύο συνθηματικά και έδινε σινιάλο που βρισκόταν ο σιμύρις... Τελευταίος σταθμός το Ρίο ή ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Κείνο το πλήθος τότε κινούσε προς τις σιδηρέιες ράγες, για να κινή την... εξόρμηση. Μεις, δειλά κ' άπραγα, πιάναμε θέση πιο πίσω. Κι έφτανε το τριανό σφυρίζοντας δαιμονιάδες, πετώντας άσπρους υδρατμούς με δύναμη, ξεφουσιώντας άποσταμένα...

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-

— Όφειλο να σου πώ, ότι δεν πολυκαταλαβαίνω κάτι τέτοια... εύστοχες, που είπα.

— Όμως! Το πέρασμα του παλιού τριανού μου θυμίζει το παλιό κρύο χρόνια, το άπιαστο που μου έκανε τότε! Φάνταζε σαν κάτι το πελώριο, το άπιαστο, το μεγαλοπρεπές. Κατέβαινα με τη μάνα και 'όλας δέξαινα να υποδεχτούμε τον πατέρα που έλπιε σε ταξίδια. Ήταν ο Σταθμός τότε, εκεί πέρα στο μεγάλο έλγην χαμηλή οικοδομή, που κατεβαρίστηκε (Σ. Π. για να γίνη ξενοδοχείο... τον πράσινο Μάρτη). Περιμένα δόλγους οι άνθρωποι του Σταθμού, χαμάδες, αμαξάδες με λαντά, ξενοδοχάδες, αλληλάλη με τα κακώτα τους, κουλουράδες, πασατεμάδες, κόμους και ντυνίσις. Το καμπανάκι χτυπούσε κάθε δύο συνθηματικά και έδινε σινιάλο που βρισκόταν ο σιμύρις... Τελευταίος σταθμός το Ρίο ή ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Κείνο το πλήθος τότε κινούσε προς τις σιδηρέιες ράγες, για να κινή την... εξόρμηση. Μεις, δειλά κ' άπραγα, πιάναμε θέση πιο πίσω. Κι έφτανε το τριανό σφυρίζοντας δαιμονιάδες, πετώντας άσπρους υδρατμούς με δύναμη, ξεφουσιώντας άποσταμένα...

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-

— Όφειλο να σου πώ, ότι δεν πολυκαταλαβαίνω κάτι τέτοια... εύστοχες, που είπα.

— Όμως! Το πέρασμα του παλιού τριανού μου θυμίζει το παλιό κρύο χρόνια, το άπιαστο που μου έκανε τότε! Φάνταζε σαν κάτι το πελώριο, το άπιαστο, το μεγαλοπρεπές. Κατέβαινα με τη μάνα και 'όλας δέξαινα να υποδεχτούμε τον πατέρα που έλπιε σε ταξίδια. Ήταν ο Σταθμός τότε, εκεί πέρα στο μεγάλο έλγην χαμηλή οικοδομή, που κατεβαρίστηκε (Σ. Π. για να γίνη ξενοδοχείο... τον πράσινο Μάρτη). Περιμένα δόλγους οι άνθρωποι του Σταθμού, χαμάδες, αμαξάδες με λαντά, ξενοδοχάδες, αλληλάλη με τα κακώτα τους, κουλουράδες, πασατεμάδες, κόμους και ντυνίσις. Το καμπανάκι χτυπούσε κάθε δύο συνθηματικά και έδινε σινιάλο που βρισκόταν ο σιμύρις... Τελευταίος σταθμός το Ρίο ή ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Κείνο το πλήθος τότε κινούσε προς τις σιδηρέιες ράγες, για να κινή την... εξόρμηση. Μεις, δειλά κ' άπραγα, πιάναμε θέση πιο πίσω. Κι έφτανε το τριανό σφυρίζοντας δαιμονιάδες, πετώντας άσπρους υδρατμούς με δύναμη, ξεφουσιώντας άποσταμένα...

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-

— Όφειλο να σου πώ, ότι δεν πολυκαταλαβαίνω κάτι τέτοια... εύστοχες, που είπα.

— Όμως! Το πέρασμα του παλιού τριανού μου θυμίζει το παλιό κρύο χρόνια, το άπιαστο που μου έκανε τότε! Φάνταζε σαν κάτι το πελώριο, το άπιαστο, το μεγαλοπρεπές. Κατέβαινα με τη μάνα και 'όλας δέξαινα να υποδεχτούμε τον πατέρα που έλπιε σε ταξίδια. Ήταν ο Σταθμός τότε, εκεί πέρα στο μεγάλο έλγην χαμηλή οικοδομή, που κατεβαρίστηκε (Σ. Π. για να γίνη ξενοδοχείο... τον πράσινο Μάρτη). Περιμένα δόλγους οι άνθρωποι του Σταθμού, χαμάδες, αμαξάδες με λαντά, ξενοδοχάδες, αλληλάλη με τα κακώτα τους, κουλουράδες, πασατεμάδες, κόμους και ντυνίσις. Το καμπανάκι χτυπούσε κάθε δύο συνθηματικά και έδινε σινιάλο που βρισκόταν ο σιμύρις... Τελευταίος σταθμός το Ρίο ή ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Κείνο το πλήθος τότε κινούσε προς τις σιδηρέιες ράγες, για να κινή την... εξόρμηση. Μεις, δειλά κ' άπραγα, πιάναμε θέση πιο πίσω. Κι έφτανε το τριανό σφυρίζοντας δαιμονιάδες, πετώντας άσπρους υδρατμούς με δύναμη, ξεφουσιώντας άποσταμένα...

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-

— Όφειλο να σου πώ, ότι δεν πολυκαταλαβαίνω κάτι τέτοια... εύστοχες, που είπα.

— Όμως! Το πέρασμα του παλιού τριανού μου θυμίζει το παλιό κρύο χρόνια, το άπιαστο που μου έκανε τότε! Φάνταζε σαν κάτι το πελώριο, το άπιαστο, το μεγαλοπρεπές. Κατέβαινα με τη μάνα και 'όλας δέξαινα να υποδεχτούμε τον πατέρα που έλπιε σε ταξίδια. Ήταν ο Σταθμός τότε, εκεί πέρα στο μεγάλο έλγην χαμηλή οικοδομή, που κατεβαρίστηκε (Σ. Π. για να γίνη ξενοδοχείο... τον πράσινο Μάρτη). Περιμένα δόλγους οι άνθρωποι του Σταθμού, χαμάδες, αμαξάδες με λαντά, ξενοδοχάδες, αλληλάλη με τα κακώτα τους, κουλουράδες, πασατεμάδες, κόμους και ντυνίσις. Το καμπανάκι χτυπούσε κάθε δύο συνθηματικά και έδινε σινιάλο που βρισκόταν ο σιμύρις... Τελευταίος σταθμός το Ρίο ή ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Κείνο το πλήθος τότε κινούσε προς τις σιδηρέιες ράγες, για να κινή την... εξόρμηση. Μεις, δειλά κ' άπραγα, πιάναμε θέση πιο πίσω. Κι έφτανε το τριανό σφυρίζοντας δαιμονιάδες, πετώντας άσπρους υδρατμούς με δύναμη, ξεφουσιώντας άποσταμένα...

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-

— Όφειλο να σου πώ, ότι δεν πολυκαταλαβαίνω κάτι τέτοια... εύστοχες, που είπα.

— Όμως! Το πέρασμα του παλιού τριανού μου θυμίζει το παλιό κρύο χρόνια, το άπιαστο που μου έκανε τότε! Φάνταζε σαν κάτι το πελώριο, το άπιαστο, το μεγαλοπρεπές. Κατέβαινα με τη μάνα και 'όλας δέξαινα να υποδεχτούμε τον πατέρα που έλπιε σε ταξίδια. Ήταν ο Σταθμός τότε, εκεί πέρα στο μεγάλο έλγην χαμηλή οικοδομή, που κατεβαρίστηκε (Σ. Π. για να γίνη ξενοδοχείο... τον πράσινο Μάρτη). Περιμένα δόλγους οι άνθρωποι του Σταθμού, χαμάδες, αμαξάδες με λαντά, ξενοδοχάδες, αλληλάλη με τα κακώτα τους, κουλουράδες, πασατεμάδες, κόμους και ντυνίσις. Το καμπανάκι χτυπούσε κάθε δύο συνθηματικά και έδινε σινιάλο που βρισκόταν ο σιμύρις... Τελευταίος σταθμός το Ρίο ή ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Κείνο το πλήθος τότε κινούσε προς τις σιδηρέιες ράγες, για να κινή την... εξόρμηση. Μεις, δειλά κ' άπραγα, πιάναμε θέση πιο πίσω. Κι έφτανε το τριανό σφυρίζοντας δαιμονιάδες, πετώντας άσπρους υδρατμούς με δύναμη, ξεφουσιώντας άποσταμένα...

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-

— Όφειλο να σου πώ, ότι δεν πολυκαταλαβαίνω κάτι τέτοια... εύστοχες, που είπα.

— Όμως! Το πέρασμα του παλιού τριανού μου θυμίζει το παλιό κρύο χρόνια, το άπιαστο που μου έκανε τότε! Φάνταζε σαν κάτι το πελώριο, το άπιαστο, το μεγαλοπρεπές. Κατέβαινα με τη μάνα και 'όλας δέξαινα να υποδεχτούμε τον πατέρα που έλπιε σε ταξίδια. Ήταν ο Σταθμός τότε, εκεί πέρα στο μεγάλο έλγην χαμηλή οικοδομή, που κατεβαρίστηκε (Σ. Π. για να γίνη ξενοδοχείο... τον πράσινο Μάρτη). Περιμένα δόλγους οι άνθρωποι του Σταθμού, χαμάδες, αμαξάδες με λαντά, ξενοδοχάδες, αλληλάλη με τα κακώτα τους, κουλουράδες, πασατεμάδες, κόμους και ντυνίσις. Το καμπανάκι χτυπούσε κάθε δύο συνθηματικά και έδινε σινιάλο που βρισκόταν ο σιμύρις... Τελευταίος σταθμός το Ρίο ή ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Κείνο το πλήθος τότε κινούσε προς τις σιδηρέιες ράγες, για να κινή την... εξόρμηση. Μεις, δειλά κ' άπραγα, πιάναμε θέση πιο πίσω. Κι έφτανε το τριανό σφυρίζοντας δαιμονιάδες, πετώντας άσπρους υδρατμούς με δύναμη, ξεφουσιώντας άποσταμένα...

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-

— Όφειλο να σου πώ, ότι δεν πολυκαταλαβαίνω κάτι τέτοια... εύστοχες, που είπα.

— Όμως! Το πέρασμα του παλιού τριανού μου θυμίζει το παλιό κρύο χρόνια, το άπιαστο που μου έκανε τότε! Φάνταζε σαν κάτι το πελώριο, το άπιαστο, το μεγαλοπρεπές. Κατέβαινα με τη μάνα και 'όλας δέξαινα να υποδεχτούμε τον πατέρα που έλπιε σε ταξίδια. Ήταν ο Σταθμός τότε, εκεί πέρα στο μεγάλο έλγην χαμηλή οικοδομή, που κατεβαρίστηκε (Σ. Π. για να γίνη ξενοδοχείο... τον πράσινο Μάρτη). Περιμένα δόλγους οι άνθρωποι του Σταθμού, χαμάδες, αμαξάδες με λαντά, ξενοδοχάδες, αλληλάλη με τα κακώτα τους, κουλουράδες, πασατεμάδες, κόμους και ντυνίσις. Το καμπανάκι χτυπούσε κάθε δύο συνθηματικά και έδινε σινιάλο που βρισκόταν ο σιμύρις... Τελευταίος σταθμός το Ρίο ή ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Κείνο το πλήθος τότε κινούσε προς τις σιδηρέιες ράγες, για να κινή την... εξόρμηση. Μεις, δειλά κ' άπραγα, πιάναμε θέση πιο πίσω. Κι έφτανε το τριανό σφυρίζοντας δαιμονιάδες, πετώντας άσπρους υδρατμούς με δύναμη, ξεφουσιώντας άποσταμένα...

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-

— Όφειλο να σου πώ, ότι δεν πολυκαταλαβαίνω κάτι τέτοια... εύστοχες, που είπα.

— Όμως! Το πέρασμα του παλιού τριανού μου θυμίζει το παλιό κρύο χρόνια, το άπιαστο που μου έκανε τότε! Φάνταζε σαν κάτι το πελώριο, το άπιαστο, το μεγαλοπρεπές. Κατέβαινα με τη μάνα και 'όλας δέξαινα να υποδεχτούμε τον πατέρα που έλπιε σε ταξίδια. Ήταν ο Σταθμός τότε, εκεί πέρα στο μεγάλο έλγην χαμηλή οικοδομή, που κατεβαρίστηκε (Σ. Π. για να γίνη ξενοδοχείο... τον πράσινο Μάρτη). Περιμένα δόλγους οι άνθρωποι του Σταθμού, χαμάδες, αμαξάδες με λαντά, ξενοδοχάδες, αλληλάλη με τα κακώτα τους, κουλουράδες, πασατεμάδες, κόμους και ντυνίσις. Το καμπανάκι χτυπούσε κάθε δύο συνθηματικά και έδινε σινιάλο που βρισκόταν ο σιμύρις... Τελευταίος σταθμός το Ρίο ή ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Κείνο το πλήθος τότε κινούσε προς τις σιδηρέιες ράγες, για να κινή την... εξόρμηση. Μεις, δειλά κ' άπραγα, πιάναμε θέση πιο πίσω. Κι έφτανε το τριανό σφυρίζοντας δαιμονιάδες, πετώντας άσπρους υδρατμούς με δύναμη, ξεφουσιώντας άποσταμένα...

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-

— Όφειλο να σου πώ, ότι δεν πολυκαταλαβαίνω κάτι τέτοια... εύστοχες, που είπα.

— Όμως! Το πέρασμα του παλιού τριανού μου θυμίζει το παλιό κρύο χρόνια, το άπιαστο που μου έκανε τότε! Φάνταζε σαν κάτι το πελώριο, το άπιαστο, το μεγαλοπρεπές. Κατέβαινα με τη μάνα και 'όλας δέξαινα να υποδεχτούμε τον πατέρα που έλπιε σε ταξίδια. Ήταν ο Σταθμός τότε, εκεί πέρα στο μεγάλο έλγην χαμηλή οικοδομή, που κατεβαρίστηκε (Σ. Π. για να γίνη ξενοδοχείο... τον πράσινο Μάρτη). Περιμένα δόλγους οι άνθρωποι του Σταθμού, χαμάδες, αμαξάδες με λαντά, ξενοδοχάδες, αλληλάλη με τα κακώτα τους, κουλουράδες, πασατεμάδες, κόμους και ντυνίσις. Το καμπανάκι χτυπούσε κάθε δύο συνθηματικά και έδινε σινιάλο που βρισκόταν ο σιμύρις... Τελευταίος σταθμός το Ρίο ή ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Κείνο το πλήθος τότε κινούσε προς τις σιδηρέιες ράγες, για να κινή την... εξόρμηση. Μεις, δειλά κ' άπραγα, πιάναμε θέση πιο πίσω. Κι έφτανε το τριανό σφυρίζοντας δαιμονιάδες, πετώντας άσπρους υδρατμούς με δύναμη, ξεφουσιώντας άποσταμένα...

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-

— Όφειλο να σου πώ, ότι δεν πολυκαταλαβαίνω κάτι τέτοια... εύστοχες, που είπα.

— Όμως! Το πέρασμα του παλιού τριανού μου θυμίζει το παλιό κρύο χρόνια, το άπιαστο που μου έκανε τότε! Φάνταζε σαν κάτι το πελώριο, το άπιαστο, το μεγαλοπρεπές. Κατέβαινα με τη μάνα και 'όλας δέξαινα να υποδεχτούμε τον πατέρα που έλπιε σε ταξίδια. Ήταν ο Σταθμός τότε, εκεί πέρα στο μεγάλο έλγην χαμηλή οικοδομή, που κατεβαρίστηκε (Σ. Π. για να γίνη ξενοδοχείο... τον πράσινο Μάρτη). Περιμένα δόλγους οι άνθρωποι του Σταθμού, χαμάδες, αμαξάδες με λαντά, ξενοδοχάδες, αλληλάλη με τα κακώτα τους, κουλουράδες, πασατεμάδες, κόμους και ντυνίσις. Το καμπανάκι χτυπούσε κάθε δύο συνθηματικά και έδινε σινιάλο που βρισκόταν ο σιμύρις... Τελευταίος σταθμός το Ρίο ή ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Κείνο το πλήθος τότε κινούσε προς τις σιδηρέιες ράγες, για να κινή την... εξόρμηση. Μεις, δειλά κ' άπραγα, πιάναμε θέση πιο πίσω. Κι έφτανε το τριανό σφυρίζοντας δαιμονιάδες, πετώντας άσπρους υδρατμούς με δύναμη, ξεφουσιώντας άποσταμένα...

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-

— Όφειλο να σου πώ, ότι δεν πολυκαταλαβαίνω κάτι τέτοια... εύστοχες, που είπα.

— Όμως! Το πέρασμα του παλιού τριανού μου θυμίζει το παλιό κρύο χρόνια, το άπιαστο που μου έκανε τότε! Φάνταζε σαν κάτι το πελώριο, το άπιαστο, το μεγαλοπρεπές. Κατέβαινα με τη μάνα και 'όλας δέξαινα να υποδεχτούμε τον πατέρα που έλπιε σε ταξίδια. Ήταν ο Σταθμός τότε, εκεί πέρα στο μεγάλο έλγην χαμηλή οικοδομή, που κατεβαρίστηκε (Σ. Π. για να γίνη ξενοδοχείο... τον πράσινο Μάρτη). Περιμένα δόλγους οι άνθρωποι του Σταθμού, χαμάδες, αμαξάδες με λαντά, ξενοδοχάδες, αλληλάλη με τα κακώτα τους, κουλουράδες, πασατεμάδες, κόμους και ντυνίσις. Το καμπανάκι χτυπούσε κάθε δύο συνθηματικά και έδινε σινιάλο που βρισκόταν ο σιμύρις... Τελευταίος σταθμός το Ρίο ή ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Κείνο το πλήθος τότε κινούσε προς τις σιδηρέιες ράγες, για να κινή την... εξόρμηση. Μεις, δειλά κ' άπραγα, πιάναμε θέση πιο πίσω. Κι έφτανε το τριανό σφυρίζοντας δαιμονιάδες, πετώντας άσπρους υδρατμούς με δύναμη, ξεφουσιώντας άποσταμένα...

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-

— Όφειλο να σου πώ, ότι δεν πολυκαταλαβαίνω κάτι τέτοια... εύστοχες, που είπα.

— Όμως! Το πέρασμα του παλιού τριανού μου θυμίζει το παλιό κρύο χρόνια, το άπιαστο που μου έκανε τότε! Φάνταζε σαν κάτι το πελώριο, το άπιαστο, το μεγαλοπρεπές. Κατέβαινα με τη μάνα και 'όλας δέξαινα να υποδεχτούμε τον πατέρα που έλπιε σε ταξίδια. Ήταν ο Σταθμός τότε, εκεί πέρα στο μεγάλο έλγην χαμηλή οικοδομή, που κατεβαρίστηκε (Σ. Π. για να γίνη ξενοδοχείο... τον πράσινο Μάρτη). Περιμένα δόλγους οι άνθρωποι του Σταθμού, χαμάδες, αμαξάδες με λαντά, ξενοδοχάδες, αλληλάλη με τα κακώτα τους, κουλουράδες, πασατεμάδες, κόμους και ντυνίσις. Το καμπανάκι χτυπούσε κάθε δύο συνθηματικά και έδινε σινιάλο που βρισκόταν ο σιμύρις... Τελευταίος σταθμός το Ρίο ή ο 'Αγιος 'Ανδρέας. Κείνο το πλήθος τότε κινούσε προς τις σιδηρέιες ράγες, για να κινή την... εξόρμηση. Μεις, δειλά κ' άπραγα, πιάναμε θέση πιο πίσω. Κι έφτανε το τριανό σφυρίζοντας δαιμονιάδες, πετώντας άσπρους υδρατμούς με δύναμη, ξεφουσιώντας άποσταμένα...

Και γινόντα τότε τρωικός πόλεμος πόλεος να πάρη πελάτη... ποιος θα έξαφραλίσθ το ψωμί;

Αυτά όλα σκέφτομαι εδώ, όπως έλεπα να περάν τάρτα το παλιό γέρικο τριανό. Καμείς δεν το προσέχει. Ούτε ποί το καρτε-